

EMIGRACE PRIMITIVA

IVAN HAJNIŠ

THE PRIMITIVES GROUP 2 BEAT FESTIVAL PRAHA

Ivan Hajniš
**EMIGRACE
PRIMITIVA**

EMIGRACE PRIMITIVA

Ivan Hajniš

Praha 2014

PŘEDMLUVA, OMLUVA, VÝMLUVA

Toto dílko zahájím podobně, jako jeden můj starý kamarád, kterej kdysi napsal: Můj milý příteli nebo nepříteli, čtenáři nebo hltací řádků, učenej, nebo ne, vždyť je to jedno...

Musím tě upozornit, že nejsem žádnéj valnej spisovatel a když jsem do tý naší komunistický školy kdysi dávno chodil, tak čeština nebyla mojí nejsilnější stránkou. V podstatě jsem tehdy ani žádnou silnou stránku neměl, ve škole akorát samý průsery. Byl jsem zkrátka správnej rošťák, ale ne zlej grázl!

Tato knížka popisuje větší část mého dospělýho života, a ten byl opravdu velmi bohatý na různý příběhy, hrozný, srandovní, uvěřitelný, neuvěřitelný, blbý, stupidní, smutný, veselý i hodně drastický. Neberu si servítky, a proto, slušný lidi, nezlobte se! Všechny slova, co používám, jsem někde slyšel. Nevymyslel jsem si je, učil jsem se ty slova už od malička a taky vím, že je běžně používáte i vy, a zapomenutý proto nebudou.

Chci tím říct, že jsem pořád i po těch letech snad zůstal normálním člověkem, jak to říkaj všichni blázni, a nesnažím se ze sebe dělat něco, čím nejsem. U nás doma mi hodně vadí, že mnoho lidí se na veřejnosti pořád přetvařuje, boje se používat tu řeč, kterou normálně žvatlaj s kamarádama a kterou doma používaj každej den.

Různý politici, konferenciéři, redaktoři, hlasatelé atd. se prostě nutěj do těžších slov, aby vypadali chytřejí, hihhi... Volové! V soukromí jsou zase úplně jiný a nemluvěj jako učebnice, ale jako všichni ostatní lidi na ulicích, v restauracích, hospodách, ba i v podzemní dráze. Asi to tak má být, nebo ne?

Profesoři a učitelé českýho jazyka možná dokonce i uvítají moje normální, snad až trochu primitivní psaní. Vždyť jsem byl jedním z členů „The Primitives Group“. Dokonce už se našla jedna hodná paní intelektuálová, která mi po přečtení několika stránek tohoto dílka řekla:

„Ivane, četl jsi něco od Hrabala?“

Já samozřejmě odpověděl, že jo, ale přitom jsem věděl, že jsem toho od něj vlastně moc nečet. Je to už dávno, co jsem zavadil o nějakou knihu. Většinou, když mám trochu volna, trávím čas s mojí kytarou v mém pokojíčku a odírám si prsty.

Potom ta paní dodala:

„Takhle to přece nemůžeš napsat!“

A já jí odpověděl:

„A proč by ne? Už jsem to tak napsal!“

Divla se, kroutila hlavou a řekla:

„Vždyť si o tobě budou myslet, že jsi nevzdělanej kretén!“

„Tak ať si to myslej, když to uznaj za vhodný. Vždyť už máme tady v Český republice polodemokracii,“ odpověděl jsem jí.

Teď už kroutila i očima, ale já jí stejně mám rád za její upřímnost. A vlastně jsem tuto knížku napsal z toho důvodu, že až mě třeba budou potkávat lidi na ulicích, tak aby si mezi sebou mohli šeptat:

„Podívejte se, to je ten Hajniš, co napsal tu divnou knihu, hihhi, pardon, tu blbou knihu.“

Ale já si myslím, že někdo taky musí napsat blbosti, nebo ne? A že je to docela dobrá předmluva, hihhi...

Tak pěkný čtení vám přeje strejček Rock...

I

ZAČÁTEK OD KONCE

Dlouho jsem přemýšlel, jestli to vlastně není kravina pokoušet se pro vás psát knížku, když jich tady teď máme spousty. Metrčky v každém knihkupectví a pouliční prodavači nám cpou pod nos výběr různých hloupostí, který napsal nějaký blb, jako já.

Musím se ale přiznat, že tohle není moje první dílko. Již dříve se mi podařilo jednu knížku sesmolit, napsal jsem ji ve švédském jazyce, z nudy a možná z potřeby odlehčit si mozek, vykecat se na papír a postěžovat si na celej ten bláznivej kolotoč života, jakej jsem tady ve Švédsku prožíval coby imigrant a přistěhovalec. Švédí říkají „UTLÄNING“ nebo „INVANDRARE“.

Ta knížka ale skončila špatně. Asi tři sta stránek onoho dílka se mi dlouho válelo v nočním stolku vedle mé postele. Když jsem nemohl spát, tak jsem do toho stolku hrábnul, strčil jsem si ten škrabopis před nos a dělal jsem korekturu. Těch korektur bylo k nespočítání, ale nakonec jsem byl se svou prací docela spokojenej. Nejhorší na tom bylo ale asi to, že jsem to nemohl ve Švédsku zveřejnit. Dnes už by mi to nevadilo. Po změně režimu u nás doma bych měl kam utýct zase ze Švédska. Byly to samý nadávky a ostrá kritika mého nového země, ve který žiju od roku 1969. Švédům bych vlastně měl být vděčnej za to, že mě přijali do toho jejich socialistickýho království, kde je spousta věcí nepochopitelně idiotskejš a postavenější na hlavu proti všem pravidlům normálního myšlení. Možná, že jsem to napsal i vtipně, ale chyba byla asi v tom, že to byl humor náš, český, nepochopitelnej pro švédskou hlavu.

Po mnoha letech v šuplíku jsem se jednoho dne rozhodl toto své první dílko vyhodit. Dnes mě to velice mrzí, mohl jsem to možná uveřejnit tady u nás. Kdo by si ale před listopadem 1989 pomyslel, že se to tak rychle u nás doma změní! Knižka už někde shnila v odpadu, a je to škoda. Možná, že by bylo pro „Svensony“ (Švédy, pozn. red.) velmi užitečný, aby si přečetli, co si o nich přistěhoválci, jako já, myslí. Invandrare, který vedle nich žijou každěj den, který je zná a má je přečtený. Asi by mě za tu knihu hodili do moře jako potravu pro ryby. No, ale to už je jedno! Kniha první žije už jenom v méjch vzpomínkách, a nikdy se proto už nedozvím, co by na ni Švédí říkali a jak by reagovali.

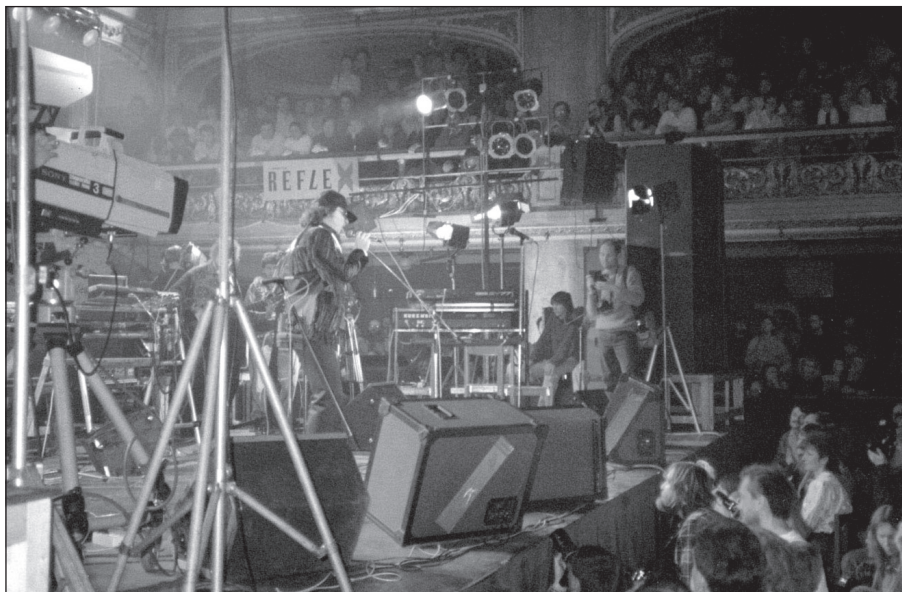
Jak jsem se ale octl v tomto království sociálních bláznovin já? První část příběhu zná spousta lidí po celém světě. Je to ta historická tragédie nešťastného roku 1968, kdy k nám do Čech vpadly na pozvání starých českých bolševickéjch zrádců a jidášů hordy ruských primitivních vojsk. Na každým rohu pak stálo „SE SOVĚTSKÝM SVAZEM NA VĚČNÉ ČASY“ a podobný transparenty se srpem a kladivem. I na kostely jidášové cpali ty ruský hvězdy. Dnes bych je rád odsunul za tím jejich vzorem. Mnozí z těchto lidí si nyní hrajou na demokraty a sedějí na různých velmi dobře placenejch místech, dokonce i ve vládě. Z jiných se stali podnikatelé, protože jim ta naše nová vláda po Sametový revoluci nebyla schopna odebrat jejich nakradený majetky a nechala jim, KSČ, všechny peníze, co je kde po světě měli. Klausova vláda nebyla schopna

kontrolovat, odkud všechny milióny přicházej. A tak slušný pracující lidi zase byli bití.

Dovedete si představit, jak by to u nás asi vypadalo, kdyby to bylo obráceně, kdyby to byli komunisti, který by se dostali k moci? Co slušnejch lidí by zase zařvalo v komunistickéjch koncentračních táborech! A vy, pánové ve vládě a u moci, jste ty zrádce Biřáky, Jakeše a Husáky nechali běhat po svobodě a ani ty nakradený majetky jste jim nevzali!!!

To je obrovská chyba, vždyť prodali náš národ, smějou se nám za zády, hážou nám klacky pod nohy a snažej se sabotovat rozvoj naší vlasti. Je zajímavý, že to lidi věděj, ale nic se neděje. Je to jako v začarovaný pohádce. Proč ta revoluce nemohla přijít dříve??? Škoda.

První léta po tom převratu jsem se často přesvědčil, že spousta těch starejch komoušů si jenom převlíklo saka a jedou dál, jako by se nic nestalo. Třeba při koncertu „COME BACK“ v pražský Lucerně 5. ledna 1991, což byla nezapomenutelná událost a mnoho lidí z branže říká, že to byl koncert století a asi maj pravdu, tak tam se mi přihodilo pár takovejch divnejch věcí, o kterejch taky napíšu. Nejdřív ale, co to byl ten „COME BACK“.

Byl to koncert legend českýho rocku a sjeli se tam z celýho světa všichni, který mohli. Já jsem měl štěstí, že jsem byl jedním z účastníků. Lucerna byla obležená davama cpoucího se lidu, na něž už nezbyly lístky, ale všichni se chtěli nějakým způsobem dostat dovnitř a zúčastnit se toho velikýho koncertu. Když jsem přijel taxíkem, dlouho jsem se nemohl tou masou lidí probít.

Po dost dlouhý době, když mě napřed dav odtáhl od hlavního vchodu na stranu úplně opačnou a zase zpátky, ta masa lidských těl se vlnila jako mořské příliv, se mi podařilo probít se, prorvat a protlačit ke vchodu právě v okamžiku, kdy se pootevřely velké skleněné dveře, poslední překážka před schodištěm, který vede dolů do velkého sálu Lucerny. Nějaký trhač lístků vystrčil hlavu a rozhlížel se, jako by někoho hledal. Zavolal jsem na něj:

„Můžeš mě pustit dovnitř, já tu dnes hraju!“

Asi mě neslyšel nebo mě v té chvíli nechtěl slyšet, zastrčil tu svoji šišku zase nazpět tam, kam jsem se chtěl dostat. Poblázněnej dav mě zase odtáhl pryč, někam doprostřed pasáže, a tak to šlo dokola asi půl hodiny, možná i více. Už jsem si myslel, že žádný vystoupení neodzpívám.

Měl jsem ale štěstí. Když jsem byl zase pár metrů od těch skleněných dveří, vylezl z nich zase někdo, kdo mě poznal a vtáhl mě dovnitř. Za těma dveřma jsem se oklepal, hluboce jsem si oddychl a už jsem byl v tom. Jak jsem sestupoval po těch schodech, potkával jsem samý známý tváře a „Ivane, to jsem já,“ a „to jsem já,“ představovali se mi starý kamarádi. S každým jsem prohodil pár slov, samozřejmě s přípitkem. Tak jsem se propil až do zákulisí, kde mě čekalo první nemilý překvapení. Honza Rainer, dnes už bohužel není mezi náma, ke mně přiběhl celej bledej a oznamoval mi, že mu někdo ukradl moji kytaru, Fendera Stratocastera, kterou jsem mu na tento koncert půjčil. Hráli s Kometama jako úvodní kapela.

Pamatuju si, že jsem tenkrát vlastně ani moc velké šok nedostal, protože jsem byl již v náladičce po těch spoustách přípitků s kamarádama. Chudák Honza si to ale bral moc k srdci, protože škodu viděl v přepočtu na československý koruny. Fender tenkrát stál asi tak třicet tisíc. Nevěděl jsem v tu chvíli, že budu mít štěstí a že se mi ta kytara vrátí brzy zpět. Jedna moje kamarádka tenkrát pracovala v inzertních novinách Annonce a byla tak hodná, že tam dala inzerát o tý mojí ztracený kytáře. Ne-trvalo dlouho, asi dva týdny, a doma ve Švédsku mi zvoní telefon, že kytara je na světě. Ten mladej hloupej zloděj ji totiž hned šel prodávat za deset tisíc jednomu známému kytaristovi, později jsme si spolu i zahráli, a ten pochopitelně hned věděl, že ten nástroj je kradenej. Nechal si kytaru doma na vyzkoušení a když druhý den zloděj přišel, tak už na něj čekali policisté a já měl zase tu svoji oblíbenou kytaru zpět.

Když jsem pak nastoupil v Lucerně na pódium, ze samý radosti a opojení jsem si dopřál po těch letech v emigraci před těma lidičkama zakřičet do mikrofonu:

„Kde jsou bolševici???“

A větší část publika zařvala:

„V prdeli!!!“

Celej ten koncert točila Československá televize, ale co myslíte, vystříhali to! Všechno mluvený slovo i rozhovory s muzikantama, co předtím natáčeli, taky!!! Zkrátka mně to připadalo jako za starýho režimu, kdy všechno bylo cenzurovaný.. Bohužel vystříhli i jednu z mejch nejlepších skladeb „Fuckin‘ Blues“. Asi jim připadalo moc silný, že zpívám o tom, že nemám rád, když se chlap líbá s chlapem a když i ženský dělaj to samý. Zkrátka tam zpívám o tom, že nemám rád buzeranty a lesbičky.

Naopak tam bohužel nechali píseň „Light My Fire“ od The Doors, kterou jsem zkazil. I když jsem ji už zpíval nesčíslněkrát, v šedesátech letech to byla skoro naše hymna, při nástupu na první sloku jsem dostal „black out“ (okno, výpadek paměti, zatmění, pozn. red.) a celej první verš jsem musel zimprovizovat, než jsem se chytil na druhej.

Jednoho dne mi pak do Švédska zavolal Zdeněk Juračka, známej český rocker, kterej tam se mnou taky hrál, a že jestli prej nemám nic proti tomu, že se chystaj vydat CD z toho Come Backu. Výborně, nic jsem proti tomu nenamítal, naopak jsem byl rád, že mě někdo chce vydat, tak jsem se zeptal:

„A který věci tam budou?“

„Light My Fire a Bright Lights Big City,“ odpověděl Zdeněk a mě už omejvali.

Hned jsem protestoval a vysvětloval mu, že jsem to zkazil a že nechci, aby ty Doors vydávali. U telefonu byl taky můj dobrej přítel Vašek Lux, kterej to vlastně všechno zorganizoval a dal dohromady. A tak telefony zvonily a kluci mě nakonec přemluvili. Už to měli všechno hotový a Juračka tvrdil, že to stejně není velkej náklad a že lidi neuměj anglicky. Tak jestli jste tu raritku poslouchali, musíte mi prominout, že jsem ty Doors tak zpackal. Vždyť i maminky tvrděj, že při práci se nemá pít!!!

Na tý televizní cenzuře si ale někdo dal záležet, dokonce ze mě na titulku udělali taxikáře v Dánsku. Bohužel se jim z toho koncertu podařilo vystříhat všechnu tu krásnou nezapomenutelnou atmosféru setkání starejch hvězd a kamarádů po více než dvaceti letech. Musím ale ocenit tu velkou práci, co s tím měl Vašek Lux a celej štáb nadšenců. Po letech jsem se zas jednou cítil jako hvězda, zaplatili mi i cestu letadlem, bussiness class, to znamená, že jsem měl extra dobrý jídlo a všechno pití zdarma. Letušky jsem se na to raději zeptal a když přitakala, nechal jsem si přinést pár lahviček s líkěrem Baylies.

Na letišti v Ruzyni na mě čekala paní inženýrka Motlová z Pragokonzertu, a jelikož mě neznala, držela v rukou ceduli, abych ji poznal. Už si nepamatuju, co na tý ceduli bylo napsáno, jestli tam bylo moje jméno, nebo název Pragokonzertu, zkrátka fungovalo to. Cestou taxíkem do Prahy jsme vyprázdnili ty flaštičky a spřátelili jsme se. Paní Motlová byla úžasná inteligentní velmi příjemná žena. Ubytovala mě v hotelu Panoráma, kde byla lednička naplněná všema možnejma nápojema, alko i nealko. Paní inženýrka všechno zařídila a druhej den pro mě přijeli zase taxíkem a odvezli mě na zkoušky v Gongu. Tam už zkoušeli všichni starý kamarádi, Hladík, Juračka, Kozel,

Káša, Pešta, Černocký, Kahovec a spousty jinejch muzikantů. Rád na to vzpomínám. Byl jsem ve svém živlu a v sedmým nebi. Takhle jsem si představoval, že bych měl žít. Jenom muzikou a na výsluní slávy.

Na velkém Mezinárodním jazzovém festivalu v Praze na podzim 1991 jsem ale zažil něco, co se mi vůbec nezamlouvalo. Festival natáčela Československá televize a pochopitelně měli v tom velkém kulturáku na Pankráci spoustu kamer a zaměstnanců. Jeden můj starej kamarád z Pragokonzertu mi ukazoval, jak jim to tam funguje. Ukazoval mi mix, aparaturu v lokále, aparaturu na jevišti a při tom jsme se připletli i k těm zaměstnancům televize. Vtipkovali, že jsou „starý struktury“ a že je brzy stejně vyhoděj z práce, a že se na to vyserou, aby natáčeli něco extra s idiotama, co hrajou jazz, kterej se nedá poslouchat.

Představte si, že se jednalo o špičky jazzu z celého světa. Ty muzikanti si určitě zasloužili trochu respektu a uznání od televizních pracovníků. Jak má potom takovej přenos nebo záznam vypadat, když se to dělá s nechutí!!! A já to tam musel vyslechnout. Moc mě to mrzelo a představoval jsem si, že tak třeba mluvěj taky o mně, když mě natáče.

Skoro při každém koncertu, když jsem si chtěl trochu popovídat s publikem, mi tehdy bylo připomínáno, že mám držet hubu. Že když se budu plíst do politiky, tak mi to jenom škodí. Ať si uvědomím, že jsem v Čechách. Říkali mi:

„Vole, zpívej, hraj, neměj žádný proslovy. Zkrátka, drž hubu, nebo se starý bolšouni naštvou a nikam tě dál nepustěj.“

Když jsem tady pak vydal po těch letech v emigraci svoji první LP, tak mě hned jeden takovej kádr plácl pěkně přes prsty. Jsem sebekritickej a vím, že to tehdy žádná sláva nebyla. V době natáčení jsem byl nachlazeněj, nepřípravil jsem dobře materiál a pospíchal jsem. Myslel jsem, že to bude nejlepší nahrávat naživo, jako při koncertech. Tehdy mě doprovázela taková fajn jazzová partička „SWING OASA QUINTET“ a když se hrál koncert, vždycky se nám podařilo dobýt publikum. Byl jsem naivní, když jsem si myslel, že to tak bude automaticky i na desce. Zkrátka, nepovedlo se to..... Ale ten „kritik“, co psal na toto LP recenzi, se zabýval úplně debilními věcmi. Například se pozastavoval nad tím, proč se píšu HAJNIS a ne HAJNIŠ. Ten člověk si snad vůbec neuvědomil, že se na Západě háčky a čárky neužívají. Napsal taky, jestli budeme platit za dvě převzatý písničky původním skladatelům za autorský práva, že je mu stydno za to „orechový blues, co se na něj z té my desky valí“ atd. Chápu, že se mu ta deska nelíbila, mně se na ní taky všechno nelíbí a dnes bych to nahrál úplně jinak, ale ten člověk se měl držet věci a napsat kritiku na muziku, texty, zpěv a provedení, ne o nějakých háčkách nad S. Mně to tenkrát připadalo jako za starýho komunistickýho režimu, scházelo mi tam akorát „Hajniš je nepřitelem socialistické písně, proto mu zakážeme veškerou činnost a šup s ním do továrny“, hihhi....

Dnes jsem mu s odstupem času odpustil, když jsem v českém tisku četl mnoho jinejch a ještě horších kritik, a nejenom o muzikantech. Moji kamarádi, který se u nás doma živěj muzikou celý léta, mi to vysvětlovali, když viděli, jak je mi to líto. Říkali:

„Bohužel to tak s téma našima hudebníma kritikama je, pořád musej někoho mejt a umejvat, vždycky si najdou něco, co není dobrý... Jsou to volové!!!“

Právě v té době jsem dělal program pro RTL, kde mi kamarádi zase řekli:

„Ivane, nebuď naivní, vždyť to víš, jenom se po revoluci oklepali a jedou dál....“

Od té Sametovy revoluce jsem doma v Čechách skoro každé měsíce, někdy i dvakrát do měsíce. Po roce 1997 jsem začal spolupracovat se skupinou GEORGES & BEATOVENS, kapelou zesnulého kamaráda Petra Nováka. Petr byl jeden z mála zpěváků, který byl upřímný a nebyl falešný. Vždy, když jsem s ním někam jel, tak jsme si pěkně popovídali o všem možným. Hodně jsme vzpomínali na naše začátky v 60. letech. Prožil si s tím starým režimem taky pár nepříjemností. Proč umírají takový fajn lidi a hajzlové tu zůstávají? Tu otázku si často kladu.

Někdy je to hrůza, s čím se setkávám. Jednou jsem zpíval ve starém Semaforu, šlo to přímým přenosem do televize a ten pořad se jmenoval „Večírky Semaforu“. Hlavní osobností tohoto pořadu byl známý slovenský herec a komik Milan Markovič. Ten byl jako obvykle suverénní a fajn, ale v tom samém pořadu měl taky číslo nějaké zoufalec, už si nepamatuji jeho jméno, a ten měl scénku namířenou proti lidem, který kdysi před bolševikem emigrovali z Čech. Scénka se skládala z toho, jak jeden emigrant přijel do Čech z Ameriky a teď se chce doma vytahovat a machrovat, že jim ukáže, ať mu dají nový byt a že chce postavení, teplé místo ve vládě atd. Ten blb mluvil přehnaně špatnou češtinou, a dokonce i napodoboval americký přízvuk. Nevěřil jsem svým uším, stál jsem, jako by mě opáčil! Vždyť já jsem taky emigrant a klidně to mohlo být o mně. Ale co já, v publiku seděl taky slavný český herec, ještě z první republiky, Jára Kohout, bohužel už není mezi námi, a ten se zrovna vrátil do své staré vlasti právě z Ameriky. Co ten si myslel a jak mu asi bylo?! Po představení jsme se krátce bavili v baru pod jevištěm, ale na toto téma jsme se vykašlali, bylo to pod naši úroveň. A tohle se stalo asi dva roky po Sametovy revoluci.

Dnes si myslím, že je to právě škoda, když sem domů nepozvali zkušené lidi ze Západu, aby tu naši bolševiky zničenou vlast dali do pořádku. Ten debil prostě udělal scénku o tom, jak se emigranti, mají v cizině špatně, a tak se cpou zpátky do Čech!!! Kdyby si ten ignorant obstaral statistiku, tak by zjistil, že se naopak Čechům za hranicemi většinou daří a daří dobře. Například ve Švédsku, kde já žiju, se mnoha Čechům i Slovákům podařilo udělat dobrý kariéru. Máme tu české doktory, profesory, úspěšné podnikatele, učitele, inženýry atd. atd. Zkrátka většina emigrantů z Čech se má velice dobře. Pochopitelně se mezi námi našlo i pár blbů, kterým se nechtělo pracovat. Ale pro ty je ve Švédsku sociál (sociální zabezpečení, pozn. red.) nebo penze a nic jim neschází. Až mě to štvě, že se všichni, který nechtějí pracovat nebo podnikat, mají tak dobře. Samozřejmě sem tam někdo v podnikání zkrachuje, to se stalo i mně osobně, jak se o tom dočtete v dalších kapitolách. Nikde ale není psáno, že mi to uškodilo. Nikoliv! Dostal jsem opravdickou školu života. Jednou nahore, podruhé dole. A ten, kdo se nebojí práce, ten se neztratí a neumře hladu nikde na světě. Nejlepší ale bude, když se teď vrátím pěkně na začátek.

II

THE PRIMITIVES GROUP

Když si tak v hlavě promítám ty první zážitky z okupace, jak Rusové přijeli jakoby přímo z druhý světový války na svezích předpotopních strojích, zaprášený, špinavý, bez jídla, tak mi jich až bylo líto. Ty vojáčkove za to vlastně nemohli, zrovna tak, jak na tý situaci nemoh nic změnit malej český človíček. Byli nahnáni svezjma velitelem do cizí země a kdyby nešli, riskovali vlastní krky.

Byl jsem tehdy mladej, jedenadvacet křížků, a začínal jsem úspěšnou muzikantskou kariéru. Naše kapela THE PRIMITIVES GROUP slavila úspěchy a byla populární po celý republice. Žil jsem jenom pro muziku a pro pěkný holky. Kdybych ale neodjel do zahraničí, skončil bych určitě ve vězení nebo byl perzekuovanej StB jako

moji kamarádi Ivan Jirous nebo kytarista Pepa Janíček v jeho pozdější kapele THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE. Nebál jsem se těch okupantů, což bylo asi tenkrát dáno mým mládím, a tak bych určitě nevydržel držet hubu a krok.

Pokud zavzpomínám na naši krátkou strnou kariéru s Primitivama, vybavěj se mi samozřejmě naše slavný velký kocerty na Československým beatovým festivalu nebo scénický akce Den ptactva, Den ryb atd., kdy jsme dokázali diváky šokovat věcma, který v té době na pódiu prováděl snad jenom Frank Zappa někde v Americe. To jsou záležitosti všeobecně známý, popsany spoustou hudebních publicistů a zachycený v televizních dokumentech. Atmosféru té doby v prostředí kapely však možná mnohem líp zachytěj drobný epizodky, který si pamatuju asi už jen já, a proto bych některý z nich v tomhle mém vzpomínání rád uvedl.

Jednou jsme třeba hráli pro vojáčky někde v jižních Čechách, bylo to takový menší turné, asi pět koncertů, jedna z Eugenových černot. To znamená, že jsme hráli za lepší peníze a nehlásili jsme hraní na podnik. Počasí bylo pod psa. Zima, mráz, sníh, všude závěje a my jsme jeli i s aparaturou narvaný ve větráku (Praga V3S, pozn. red.), to bylo takový vojenský terénní nákladní auto, ještě dnes sem tam jezděj po českých silnicích. Kapela se krčila vzadu za aparaturou v nevytopeném prostoru pod plachtou a nadávali jsme na našeho manažera Eugena Fialu, jak to ten blb zařídil dopravu. Připadali jsme si jako vězňové, který jsou transportováni gestapem na práci do Hitlerovy Třetí říše. Autobus jsme si soukromě objednat nemohli, to prostě bez papíru za toho režimu nešlo.

Brrrr! Ještě dnes je mi zima, když si na to turné vzpomenu. Abychom se trochu zahřáli, zpívali jsme národní písničky jako Generál Laudon, ovšem sprostě, a při tom jsme se hodně dívali přes dna lašek hořáku, oblíbeného to nápoje naší kapely. Dal se koupit v prodejnách Ovoce zelenina asi za 12,50 Kčs (korun československých, pozn. red.). Byl to pěkný bolehlav.

Silnice byly zasypané sněhem a jízda se podobala plazení šneka po lesní rozbahněné cestě. Nadávali jsme a nadávali na nebožtíka Eugena, kterej se sám ohříval v kabině řidiče s nějakou buchtou, myslím, že to byla později jeho žena. Ta ho i často fackovala, když jí nevyhověl v jejích přáních, a Eugen z ní měl proto vítr. Měl ji ovšem tenkrát moc rád. Chodil chronicky pozdě na všechny schůzky, říkali jsme tomu Eugenovy šachy. Jednou jsme mu dokonce ujeli, když jsme hráli v Poděbradech. Všechno už bylo naložené a Eugen si seděl někde v hospodě s kamarádem. S náma taky byly problémy,

po koncertech jsme bývali obležený buchtama, a tak jsme se s nima snažili zavřít někde v zákulisí. No a když se tehdy Eugen dlouho neukazoval, domluvili jsme se s řidičem, že pojedeme bez něho! Měli jsme totiž ještě spoustu práce s aparaturou. Dohnal nás taxíkem skoro až v Praze a strašně prskal, že musel ten taxík zaplatit.

Ted' se ohříval v kabině u šoféra a my mrzli vzadu pod plachtou. Dost často jsme jezdili takovejma různějma dopravníma prostředkama, abysme si vydělali víc peněz. Od Krajského podniku pro film, koncerty a estrády, pod kterým jsme oficiálně hráli, jsme měli plat 120 Kčs plus diety. Někdy to šlo zařídit, že nám proplatili dvojité gáze, ale stejně to bylo málo peněz pro kluky, který chtěli běhat s holkama po restauracích, kinech, vinárnách atd.

Jednou dokonce, na úplným začátku mé kariéry zpěváka big beatu, jsme jeli na vlečce traktoru. To bylo mezi Šumperkem a Maršíkovem, kde jsme hráli pár vystoupení, ještě pod jménem BACHERLOS. Vlečku vystlali kamarádi slámou, my naložili aparát, sami jsme si ustlali vedle a jelo se. Naštěstí to bylo jenom dvanáct kilometrů a svítilo sluníčko. Ale bylo to v zimě, několik stupňů pod nulou a všude plno sněhu. Když jsme dorazili do toho kulturáčku v Maršíkově, čekalo na nás dobré papání od paní Směšné, maminky mého kamaráda Pavla, byly to čerstvé řízečky a bramborovej salát. Vytopenej sál toho kulturáku nás pak pěkně zahřál. Ale to jsem odskočil od té šňůry s větrískou do jižních Čech...

Došourali jsme se se značným zpožděním do těch vojenskejch kasáren, kde už na nás v pěkném novém koncertním sále čekalo trpělivý publikum. Vojákové snad i přivítali naše zpoždění, protože se rádi ulili od svezích povinností. Když jsem se poprvé dostal k již fungujícímu mikrofonu, neodpustil jsem si to a řekl jsem:

„Nezlobte se na nás, vojákové, ale na těch bolševickejch rozsekanejch a neuklizenejch silnicích se nedá jezdit. Je to tady jako v Sajúzu (Sovětském svazu, pozn. red.) na Sibiři.“

Vojáci se radostně řehotali a plácali do stehů. Nižší šarže nevěděli, jak se na to mají tvářit, a tak se rozpačitě ohlíželi po svezích nadřízených vyšších šaržích, ale i ty se koukali po šaržích nejvyšších. V zákulisí se to začalo hejbat. Bohužel tam nebyli jenom vojákové, jak už jsem napsal, byli tam i ti papalášové, politrucci, co učili ruskou ideologii, i když ničemu stejně nerozuměli, protože to byly samý debilnosti. Většina těchto šéfů bylo stádo neinteligentních debilů, který se spolu ožírali a připravovali různý nepřijemnosti normálním vojákům. Viděl jsem, jak v zákulisí řvali na Eugena a vypadalo to dost hrozně. Myslel jsem, že se žádné koncert konat nebude, ale konal se. Fiala to nějakým zajímavým způsobem zařídil, nevím, co jim napovídal, na takovýhle věci byl mistr. Mně vynadal, že jsem debil a idiot, že příště mám držet hubu a že kvůli mně nechce zase na Pankrác, kde mu již dříve komunisti zničili plíce. Tu historii o zničených plicích jsme s kapelou slyšeli nesčíslněkrát. Bylo to Eugenovo oblíbený téma a podával nám to v různých verzích. Měl dobrou vyfídilku, když nás z něčeho vysekával a povedlo se mu to, říkali jsme mu, že to zase dobře „vyžidařil“. Takovejch průserů jsme mu natropili moc, bylo to na denním pořádku.

Kolem Primitivů se to vždy vařilo různěma průšvihama. Často byly problémy s příslušníky VB (Veřejné bezpečnosti - oficiální název pro policii v socialistickém Československu, pozn. red). Neměli jsme v občanských legitimacích razítka o pracovním poměru, což tenkrát musel mít každý, jinak mu hrozilo vězení za příživnictví. To razítko v občance byl oblíbený obrázek, který příslušníci hledali a když ho u tebe nenašli, byl průser. Na okresech VB jsem strávil kvůli tomu razítku mnoho nocí, i když jsem nic neprovedl. Krajské podniky pro film, koncerty a estrády nám razítka do občanek nedali. Přidělili nám akorát speciální průkazky, a to museli příslušníci vždy vyšetřit, jestli vše souhlasí. Rádi nás zastrášovali a předváděli svou moc.

Jednou mě takhle zastavili a odvezli na Karlovo náměstí, kde měli okrsek. Věděli o nás vše, ale nestačilo jim to. Řekli:

„Zůstaň tu do rána, až přijde náš šéf, ten a ten, a pak si tě pěkně prověříme!“

Když jsem jim trochu odpověděl, hned přilítla facka nebo i více. Petr Novák mi

pak po letech taky vyprávěl různé příběhy, jak ho příslušníci párkrát ztloukli až do krve, i když věděli, o koho jde a znali ho z rádia a z gramofonových desek. Mezi příslušníky VB bylo pěkných pár idiotů, kterým se moc líbilo, že mají uniformu s hvězdičkama, a ta jim dává moc někomu sem tam dát přes hubu.

Tenkrát na tom Karláku jsem zase čekal celou noc bez spánku na nějaký vyšetřovatele. Dnes po těch letech se mi jejich jména už bohužel dávno vypařily z hlavy. Udělali se mnou několikahodinové výslechy, jako obvykle o ničem, ale tentokrát mě pak vyprovodili do černý šestsettrojky (Tatra 603 - kopřivnický „rolls royce“ 60. a 70. let, pozn. red.) a vezli mě přes celou Prahu do Ruzyně, věznice, která tam u letiště stojí dodnes. Do smrti nezapomenu na ten pocit, když se za námi zavíraly ty veliký železný vrata a my vyjeli do dvora té věznice. Samej beton a ostatný dráty nad zdí a já

v tom autě vystrašenej, se stáhnutou prdelkou a rozklepanej, protože jsem netušil, co se mnou zamýšlej udělat. Zbijou mě? Zavřou mě tady? Co se mnou teď bude? Nechali mě vystoupit z tý šestsettrojky a šli jsme. Procházeli jsme několika alarmovanejma železnejma dveřma, který byly hlídaný vězeňským personálem. Skrz zamřížovaná okna po stranách na mě čuměli bachaři a šklebili se radostí, že zase vedou jednu „máničku“ do jejich moci.

V těch letech 1965, 1966 a 1967 byly v Čechách honby na dlouhovlasý kluky, kterým začali „staří prďolové“ hanlivě říkat „máničky“ (Později výraz „mánička“ ztratil hanlivý nádech, pozn. red.). Byly to léta, kdy k nám pronikla muzika a obrázky The Beatles, Rolling Stones, Kinks atd. A tyhle rockeři byli většinou dlouhovlasí a byli trnem v oku bolševika. Ten totiž chtěl, aby česká mládež měla myšlení Mičurina, hihih, Morozova atd., jak nám to vtloukali do hlav ve školách soudruzi učitelé. Chtěli z nás mít vzorný pracovníky, svazáky, který plněj plán na 140 procent. V televizi probíhala kampaň „Máš-li dlouhý vlas, nechod' mezi nás,“ což byla otevřená diskriminace vlasatejch kluků, navádějící k jejich propuštění z práce a vůbec k jejich odsunutí na okraj společnosti jakožto zločinných chuligánů. Kdepak, všechno ze Západu bylo špatný a každej ze Západu byl špión. Točily se filmy typu Páté oddělení, Špión Karlík, Král Šumavy a jiný kokotiny, na který se nedalo koukat a kterejma oblbovali lidi.

Zavřeli mě do cely, praskly za mnou železný dveře, klíče zarachotily v zámku a mě chudáka tam nechali bez vysvětlení, co se se mnou bude dále dít!!!

„Budu tady den? Měsíc? Rok?“ ptal jsem se sám sebe.

„A co máma doma? Bude vědět, kde jsem?“

Byla to hrůza, strach a beznaděj, nikomu tyto pocity nepřeju.

Za několik hodin zase zarachotily klíče v zámku a do cely vstoupil muž v bílým plášti a řekl, že je vězeňskej lékař. Chvilí se mi hrabal ve vlasech a zase odešel.

Zanedlouho do cely vstoupili zase ti příslušníci, co mě tam přivezli, a oznámili: „Žádný vši nemáš, doktor nic nenašel, jinakč bysme tě ostříhali hned dohola. Když nám ale slíbíš, že se nám zítra ráno přijdeš ukázat na okrsek ostříhanej, pustíme tě.“

Velmi rychle a rád jsem jim to slíbil. Odvezli mě do centra Prahy, jako by se nic nestalo a pustili mě. Uhhhhh! Jak jsem si tenkrát vydechl....

Ostříhat jsem se ale nechtěl, jak by na mě kluci a holky koukali? Druhýho dne ráno jsem si v umývadle namočil vlasy, začesal jsem si je dozadu za uši a pospíchal ten kousek cesty bydlel jsem tenkrát Na Bojišti 4 vedle známý restaurace U Kalicha na ten Karlák na policejní stanici. K mý velký radosti na mě zrovna ten den neměli čas. Vystřelil jsem z toho baráku, až se za mnou snad i prášilo.

Tak skončila jedna z mnoha mejch epizod s Veřejnou bezpečností. Co nocí a hodin jsem strávil na různých okrscích VB kvůli tomu razítku v legitimaci, a přitom mě už dávno znali a věděli, že jsem u Krajskýho podniku pro film, koncerty a estrády. To zatýkání bylo provedený vždy stejným způsobem. Příslušníci chodili ve dvou, zasalutovali a následovalo:

„Kontrola občanských průkazů. Kde je razítko? Není? Tak jdeš s náma!“

Jednou mě orgáni zbili na nádraží Praha střed. Na naše koncerty za náma jezdili taky mladý lidi z tehdejší NDR, z Berlína. U nás to s tou big beatovou kulturou bylo přece jen trochu volnější než u Ulbrichta a Honeckera. „Dederónáci“ (obyvatelé NDR, východního Německa - německy DDR, pozn. red.) neměli skoro žádné rock‘n‘roll, nešlo to tam zkrátka skrz tu jejich ideologickou výchovu mládeže prolomit.

To byla taky legrace. Jejich otcové a dědové krvavě válčili proti Rudý armádě a co jich v tý druhý světový válce zařvalo. Rusové jim srovnali spoustu měst se zemí a oni teď byli nucený do ruský kultury. Museli ty Rusáky nenávidět zrovna tak, jako jsme je po tom roce 1968 nemohli cejtít ani my v Čechách. To byly paradoxy!!! A jak to prej některý žrali a udávali se navzájem. Brrrrr! Osmdesát procent dederoňáků prej donášelo, žalovalo a udávalo sousedy, kamarády i bratry na STASI, jejich tajnou policii. Po převratu odhalili a zveřejnili archívy a sami se nestačili divit, jaký byli hajzlové!!!

Skamarádili jsme se s těma máňama a holkama z Berlína již dříve a teď jsme jim šli naproti k vlaku. Ty holky pro nás byly exotický, některý byly moc hezký a hlavně velmi čistounký a voňavý. Všichni byli slušně a čistě oblečený a vypadali jako turisté. Měli s sebou fotoaparáty, aby si z koncertu mohli domů přivízt nějakou památku a ukázat kamarádům doma v Berlíně, jaká dobrá kapela tady v Čechách hraje. Měli tenkrát smůlu. Nádražní policajt nás zastavil a chtěl nás legitimovat tím jejich osvědčeným způsobem. Naši německý kamarádi mu pochopitelně nerozuměli, a to tomu debilnímu příslušníkovi připadalo divný, že ty pěkně oblečený máničky neuměj, hajzlové, česky. Já se mu to snažil vysvětlit, ale ten vzteklej poloožralej „osožák“ (člen tzv. Ozbrojené ochrany železnic - jakési nádražní policie proslulá „inteligencí“ svých příslušníků, pozn. red.) si asi myslel, že ho chceme oblnout a obelhat. Zatáhl nás na ten nádražní policejní okrsek, kde se do nás s kolegou pustili. Bušili do nás, prej jsme drží hajzlové a že to z nás vytlučou. Co z nás asi chtěli vytlučit, to nevím.

Jednomu německému kamarádovi při tom nárezu upadl na zem fotoaparát a rozsekal se na několik kusů, který se rozkutálely po špinavý podlaze do všech koutů tý policejní místnosti.

„Stejně to hajzl někde ukrad!“ řval jeden z příslušníků a odkopl kus foťáku stranou.

Německej hoch se pokoušel zbytky přístroje posbírat, ale to neměl dělat. Právce příslušníka ho zasáhla zaťatou pěstí přímo do nosu a já jsem jen zaslechl chrupnutí. Začala z něj crčet krev a pocákala mu celou košili. Já jsem pak ještě dostal od příslušníků pár facek na rozloučenou a pak mě vyhodili z tý místnosti se slovy, že mám rychle zmizet a nemám se tam už víc ukazovat, jestli nechci dostat ještě trochu přidáno. Ty německý kamarády jsem už od tý doby nikdy neviděl.

Podobným způsobem jsem se octl u Apolináře. Zase jednou byla kontrola průkazů a já zase neměl razítko. Sebrali mě do auta a ptali se, jestli mám kapavku. Pochopitelně jsem odpověděl, že žádnou kapavku nemám, ale to jim nestačilo. Dovedli mě na tu kliniku, a tam byla sranda. Z oken na mě volaly a mávaly známý i neznámý holky, který tam byly asi taky dovlečený stejným způsobem jako já. U Apolináře se říkalo klinice pro léčení pohlavních nemocí. Příslušníky VB vůbec nezajímalo, že jsem měl

doma návštěvu a jiný povinnosti. Shodou okolností jsme tehdy s Pavlem Černockým potkali v Praze turistickou výpravu mladejch Švédů a domluvili jsme se, že s nima uděláme mejdan. Zatáhli jsme je k nám do bytu, tenkrát jsem ještě bydlel na Zvonáře a myslím, že máma byla právě na dovolený, takže jsem měl volnej byt. Běhali jsme s kýblema pro pivo na roh do hospody, a to se mladejm Švédům moc líbilo. Pavel měl tehdy, stejně jako já, na pěkný holky taky velkej apetit, a tak jsme si docela dobře rozuměli. V tý bandě turistický mládeže ze Švédska bylo pár takovejch pěknějch čistounkejch voňavejch děvčat, a my jsme toho s radostí využili. Jedna pěkná holka zbyla i na mě a ani se nebránila.....

Dnes to vše chápu, když bydlím ve Švédsku a poznal jsem jejich mentalitu. Švédská mládež velmi ráda pije a speciálně tenkrát, při tom směšným kurzu naší československý koruny, u nás pili skoro zadarmo. Domlouvali jsme se všelijak, Pavel se učil anglicky a co jsem nezvládl já, zvládl on. U piva je to ale vše jiný a snazší. Po pár půllitrech tý blahodárný tekutiny z těch holek všechny zábrany spadly a my měli krásnej mladej sex. Druhej den po tom mejdanu jsem měl s tou dívkou rande, ale ti blbové policajtský mi to překazili, když mě odvezli k Apolinárovi. Samozřejmě jsem byl vzteklej jako pes. Těšil jsem se na tu švédskou dívku, to bylo něco jinýho než naše holky, to byla exotika. Dnes mám po všech různějch zkušenostech s jinejma zase nejradši český holky, ale tenkrát, to víte, byla to holka ze Západu, a ještě k tomu velmi hezká.

Nedalo se nic dělat, seděl jsem zavřenej na tý klinice a čekal, co se se mnou bude dít. Po několika hodinách mě zavolali k prohlídce. Otevřel jsem dveře ordinace, a tam stála v bílým plášti krásná ženská, takovejch dvacet pět, dvacet osm let, a že na ni mám vystrčit svoje přirození. I když už jsem měl pěknějch pár holek za sebou, stejně jsem se styděl, když mi strkala drát do pind'oura, že musej vzít vzorky.

Druhej den odpoledne, když jim přišel výsledek zkoušek, tak mě zase pustili na svobodu. Bohužel mezitím už ta švédská výprava odjela. Pavel mi později předal adresu tý holky, nechala ji pro mě u něj. Když jel pak Eugen Fiala do Švédska, navštívil její rodinu, a dokonce u nich víc než tejden bydlel. Když se vrátil, vybásnil mi Švédsko jako krásnou bohatou zemi, a měl tak hodně viny na tom, že jsem se v tom Švédským království za čas octl i já. Přivezl si spoustu u nás tehdy nedostupnejch věcí. Ta rodina mu koupila trochu oblečení, zimní kabát s kožešinovou kapucí, nějaký prádlo a svetry, už si to všechno nepamatuju. Nejzajímavější ale pro nás byly pornografický časopisy. Když nám je nebožtík Eugen v hospodě tajuplně ukazoval, strachoval se, aby mu je někdo náhodou neukradl. Dělníci od sousedního stolu nás tenkrát pozvali na pivo, aby se mohli taky mrknout. Eugen nám vypravoval, jak ve Stockholmu viděl na nějaký výstavě nástrojů naší oblíbenou kapelu THE PRETTY THINGS. Strašně jsme mu to záviděli.

Jak jsem už psal, policajti nám v tý době chystali často nemilý překvapení. Chytali nás u muzea na Václaváku, kde jsme se v létě scházeli my, máni a holky, který nás milovaly. Neměli jsme peníze na vysedávání v hospodách a výčepní nás tam ani nechťeli. Měli by nepříjemnosti s poldama a my jsme toho piva stejně moc nevypili.

Akorát bysme jim zabírali cenný místa, kde by mohl sedět nějaký pivař a vyžáhnout za večer deset, patnáct piv, a udělat tak pořádnou tržbu, aby mohli splnit plán, hihihi.... Když jsme měli pár kaček, zašli jsme někdy do Deminky na obalované sýr a jedno pivo. Bylo to tam dobrý a levný, a ještě k tomu nás tam trpěli. Naprázdno se tam ale sedět nedalo, to by se nelíbilo žádnému hospodskému. U toho muzea jsme byli asi i turistickou atrakcí, a proto na nás dělali policajti razie. Mnohokrát se nám nepodařilo včas utýct, a tak jsme skončili na Bartolomějský nebo v Konvický, kde nás vyslýchali a sem tam i ztloukli za lásku k dlouhým vlasům a rock'n'rollu. Kromě vysedávání na schodech u muzea jsme občas u někoho pořádali mejdany nebo jsme jezdili za big beatama do vesnic kolem Prahy. To bylo většinou o víkendech směrem na Sázavu a Berounku, kde mají Pražáci chaty, a proto tam na těch hraních bylo vždycky plno lidí. Pokaždý jsme se někde sešli a po hraní jsme hledali místo k přespaní u někoho známého v chatičce nebo i v kopce sena. Pamatuju si na jedno takový pěkný hraní v Dobřichovicích. V noci jsme se celá banda mániček a holek koupali „na áďu“ (na Adama, nazí, pozn. red.) v Berounce. Bylo krásný léto, voda byla teplá a po koupeli jsme se ubytovali v kopkách voňavého sena. Kdo měl nějakou holku, tak se měl trochu líp než ti, co byli sólo. Brzo ráno se ozvaly výkřiky: „Pozor! Jdou sem policajti!“

Ze všech kopek se rojili lidičky a snažili se přelízt nebo přeskočit dost vysokej plot a dostat se k Berounce, pryč od policajtů a místních zemědělců. Nevím, jakým zázrakem jsem ten plot přelítl těsně před dobíhajícím příslušníkem, zkrátka jsem najednou byl na druhý straně a zadejchanej polda za plotem zuřivě řval:

„Stůj, ty hajzle, já ti ukážu! Počkej, jak ti rozbiju hubu, až tě dostanu!“

Já jsem ale mizel za kámošema v tom zarostlým porostu u řeky rychle jako ještěrka. Policajti se pak už nenamáhali honit nás dál. Plot měl nahoře ostnatej drát, z toho sena nás vyhnali, a tak asi byli se svým zásahem spokojení a šli s místními zemědělci na pivo do hospody. My jsme se pak ještě pár hodin šourali podél řeky směrem k Praze a někde níž v nějaký vesnici jsme nasedli do lokálky, která nás odvezla na nádraží Smíchov. Mysleli jsme si, že tam na nás budou poldové čekat, a tak jsme se z vlaku trousili velmi opatrně kryti chataři, který se vraceli ze svých chatiček ověšení plnejma taškama s ovocem a zeleninou, co si sami vypěstovali. Policajti nečekali, asi měli něco důležitějšího na práci, a tak tento víkend skončil úspěšně.

Spoustu mániček příslušníci násilím ostříhali. Některý se pak pokusili o sebevraždu podřezáním žil nebo se nacpali různěma preparátama, hodně jich taky skončilo v blázinci u Ondráčka nebo v Bohnicích. To podřezávání žil ale u některých byla taková mánie. Práli si, aby je litovaly nějaký přítelkyně, aby byli v centru pozornosti a vůbec aby byli zajímavější. V té době se v Praze začaly objevovat první drogy - fermetrasin a dexfermetrasin. Jedna tuba tehdy stála 50 Kčs. Sem tam se našel nějaký hodnej doktor, co napsal recept, a už se parta měla dobře. Jeden můj velkej kamarád z Nuslí, Pepík Bouček, kytarista od Dioxanů, později se přičinil o název naší kapely, tak ten se dokonce nechal zaměstnat v nemocnici na Karláku, aby měl

k těm práškům blíž. Vozil tam po špitále nemocný i mrtvoly. Občas jsem za ním zaskočil a trochu jsem mu záviděl, že vydělává peníze, a přitom se moc nepředře. Později taky zmizel z Čech a zemřel prej někde v Austrálii.

Rád na tu dobu vzpomínám, protože jsem byl mladičkej a neměl jsem žádný jiný starosti než honit holky. Člověk toho moc nepotřeboval, nosily se kalhoty štruxy ušitý do zvonu, který se všichni snažili sehnat. Byly to vlastně levný zednický kalhoty, pochopitelně se musely přешít z originálu, který byl určen na stavby, a proto měl široký nohavice a dost látky kolem zadku, aby se zedníci při práci cítili pohodlně. K nim se nosily bílý košile „dede-rónky“ a šustáky. Později začalo období jeansů, ty se sháněly v Tuzexu za bony (prodejny se západním zbožím určené původně montérům pracujícím v roz-

vojových zemích a prominentům, kteří měli k dispozici „tvrdou“ měnu, za niž dostávali poukázky - tzv. „bony“, kterými se zde platilo a které byly k máni jen na černém trhu u „veksláků“, pozn. red.). Sehnat džiny bylo trochu pracnější a mnohokrát dražší.

Přišla léta 1967, 1968 a s nima uvolnění politiky za Dubčeka. Zajímavý je, že Dubček byl Slovák, ale velmi oblíbený v Čechách. No vidíte, hodně Slováků přitom říká, že jsme je neměli rádi. V té době byla v Československu výborná atmosféra, konaly se velký rock'n'rollový koncerty ve velkých halách, a dokonce jsme s kapelou na hraní i lítali letadly, např. do Bratislavy nebo Ostravy. Tyto větší šňůry řižoval Bohouš Durdis, šéf tehdejšího Music F klubu na Smíchově, a trochu zapojen byl i Franta Janeček. Ten se stal v té době manažerem Rebels v jejich základní sestavě - Korn, Plíva, Čech, Kadlec. Já jsem se v té době cítil, jako bych byl člen The Beatles. Když jsme nastupovali do těch letadel, pracovaly tam naše kamarádky letušky, který věděly, že jsme to my, máni z The Primitives Group, a že letíme na koncert. Myslely si asi, že vyděláváme velký peníze, když si klidně lítáme na hraní letadlami. To víte, ženský, když potom mluvily s kamarádkami, tak pochopitelně vyprávěly o tom, že Primitives si klidně lítají na koncerty. No a kdo tenkrát mohl lítat letadlami? A tak se šířila pověst o tom, jak jsme slavný a jak hodně hrajeme i mimo Prahu. Sem tam jsme ještě udělali nějaký ten dobrej průšvih, o kterým se psalo v novinách, a to všechno pomáhalo k popularitě naší kapely.

To nebylo jako dnes. Dnes bohužel nemáme ten servis jako dříve. Měli jsme bedňáky, zvukaře, osvětlovače a vše, co patří k tomu, aby se odehrály prvotřídní koncerty. My jsme se starali jenom o hraní a svoje nástroje. Byli jsme tenkrát pěkně rozmazlený. Jak jsem se už zmínil, neměli jsme sice moc peněz, ale nemuseli jsme pracovat v nějakých špinavejch továrnách a dělali jsme to, co nás bavilo ze všeho na světě nejvíc.

Primitives Group měli vždy svoje fanoušky, chuntu, a ta se za nima táhla všude, na každý hraní jak v Praze, tak i mimo ni po celý republice. Jeden čas, v začátcích našeho muzicírování, jsme hráli ve Kbelích u Prahy. To bylo ještě v první sestavě Primitivů, tedy ještě s Fáfou Maškem a Karlem Černým, který byli nevlastní bratři a bydleli na Tylově náměstí s maminkou a babičkou. Franta byl druhý zpěvák, než jsme se rozdělili na dvě kapely, Primitives a P 67.

To bylo tak: Jednou jsem přijel domů od babičky z Moravy a byl jsem postaven před hotovou věc. Ernouš Šedivý, Zdeněk Burda a Jarda Křtěn se mě zeptali, jestli s nima chci i nadále hrát po tom, co se nepohodli s Frantou a Karlem. Já jsem si to pár dní nechal uležet v hlavě a potom jsem se rozhodl, že s nima zůstanu, a to z toho důvodu, že tak budu jedinej sólovej zpěvák v kapele, bez konkurence Fáfy. I nadále jsme zůstali s Fáfou kamarádi, vždyť u nich doma všechno začalo. Franta měl magnetofon a všude možně sbíral nahrávky Elvise, Cliffa, Shadows, Stones, Beatles, Kinks atd. Já měl doma akorát rozhlas po drátě, kde se big beat nehrál. Bydlel jsem sám s maminkou, a ta se chudák měla co ohánět, aby jí stačily peníze na živobytí. Pracovala jako úřednice v účtárně a ještě si chodila přivydělávat úklidem kanceláří. Někdy jsem jí s tím pomáhal. Gramofony a magnetáky, to byl tenkrát dost velkej luxus akorát tak pro synky dobře situovanejch bolševiků.

Na hraní do Kbel za náma jezdili máni z Prahy a celého okolí. Znamenalo to autobusy nacpaný máničkama a mladejma holkama s kytkami ve vlasech jako v San Francisku, kde se tenkrát odehrávalo Flower Power hnutí hippies. To víte, řidičům autobusový dopravy se to moc nelíbilo. Tlačence, bordel, a tak docházelo k hádkám. Když se jezdilo po hraní zpět do Prahy, tak spousta tý mládeže byla po vypití několika piv ožralá a nikde jinde nebylo vidět tolik vlasáčů pohromadě. Nosit dlouhý vlasy, to bylo tenkrát pro pracující třídu chuligánství. Autobusáci odmítali jezdit tam, kde jsme měli hrát.

Teprve později přišla, jak jsem už psal, éra velkejch koncertů, vyprodanejch hal, divadel a koncertních sálů. To nás pak strašně rozčilovalo, že jsme měli tak nízký gáže, i když jsme třeba dvakrát denně vyprodali sportovní halu. Někdy se Eugenovi podařilo vyjednat, aby nám zaplatili dvojitou gáží, ale byl to boj. A když se to pak začalo vyvíjet k lepšímu, vpadli k nám Rusové a byl šlus.

III EMIGRACE PRIMITIVA

Čekal jsem ještě skoro sedm měsíců, jestli snad Rusové náhodou neodtáhnou zpět. Celá moje rodina už emigrovala na Západ, nejdřív můj brácha a na Vánoce 1968 i máma se svým mužem a bráchoým dítětem. Nechtělo se mi od kapely a ze slávy, ale já ty Rusy nemohl ani cítit. A ty zrádce český, který to všechno zavinili, jsem strašně nenáviděl.

Jednoho březnovýho dne roku 1969 jsem nasedl na náměstí Bratří Syнкů v Nuslích do tramvaje a s Eugenem Fialou jsme jeli na Hlavní nádraží. Měl jsem pas a vízum